

Dajte mi moje topánky !

Kde bolo, kde nebolo, alebo predsa len bolo? Stál v jednom tmavom lese hrad a vedľa neho malá chalúpka. Bývalo v nej osem trpaslíkov: Miško, Riško, Diško a aj Friško, Perla, Lejdy, Arina a Miška. Všetci boli malinkí, no veľmi múdri a silní.

A boli to aj neskutoční hladoši. Jedného dňa sa Miško vybral hľadať niečo pod zub. Komora bola už dávno prázdna, lebo kamarát Škriatok z druhej dediny, čo im nosil zásoby, sa oneskoril. Vybral sa teda do hradu, veď kde inde by mal byť dostatok jedla ako na hrade.

Ako tak blúdil chodbami hradu, začul: „Dajte mi moje topánky!“ Miško sa veľmi zľakol, lebo ten krik bol zlovestný. Chcel ujst'ť, ale brány hradu sa zavreli. „Som v pasci,“ pomyslel si malý trpaslík.

Keď sa Miško dlho nevracal, jeho brat Riško sa ho vybral hľadať. No a keď sa nevracal ani on, Miška, Diško a perla sa vybrali za nimi tiež. Hľadali, hľadali, no nič nenachádzali. Blúdili svetom v nádeji, že bračekov nájdu. Doma ostali len Lejdy, Arina a Friško. Už strácali všetku nádej. Chodili bezcieľne hore, dolu, ale na nič neprišli. Arina, ktorá bola zo všetkých najmenšia a všetkého sa bála, ich presvedčila, že ich treba nájsť. A tak sa stratili aj Lejdy a Friško. Arina zostala sama ako prst. Aj keď bola veľký bojko, uvedomila si, že už len ona môže súrodencom pomôcť. Zbalila si posledný kúsok chleba, ktorý im ešte ostal a vybrala sa do hradu.

Ako sa k nemu blížila, začula: „Dajte mi moje topánky!“ Nabrala odvahu a vstúpila dnu do komnaty, kde zočila bosého obra. Nesmelým hláskom sa ho opýtala: „Kto si?“

„Som mocný kráľ obrov a tvoji trpaslíci mi ukradli moje čarovné topánky.“

„Ako to vieš, že to boli oni?“ opýtala sa ho Arina.

„Nik iný tu predsa nebol“ odpovedal namrzený obor.

„To sa mi ani trochu nezdá,“ povedala smutne Arina. „A ak ti prinesiem tvoje topánky, pustíš mojich súrodencov na slobodu?“ opýtala sa Arina nesmelo.

„Tak dobre, máš hodinu!“

Arina sa pustila do pátrania. Netrvalo dlho a zbadala ich zastrčené pod obrovou posteľou, kde si ich sám pred spaním odložil. Začal sa smiať, až sa za brucho chytil. Arina sa k nemu pridala a už sa od smiechu pučili obaja.

„Ako sa ti odvd'ačím?“ opýtal sa obor Ariny, keď sa prestal smiať.

„Prepusť trpaslíkov a daj nám toľko jedla, koľko unesieme.“

„Súhlasím, veď ste malinkí ako hrášky, ha ha ha.“

Ale obor sa trošku prerátal. Do čiapok, ktoré mali trpaslíci na hlavách, sa zmestilo toľko dobrôt, že mali zásoby na štyri zimy a štyri letá a ešte aj trochu viac.

Na hradnej bráne visel zvonec a rozprávky je koniec, a ak by ste niekedy stretli ôsmich trpaslíčkov, malinkých ako hrášky, vedzte kamaráti, že sú to tí najodvážnejší minitraslíci na celom celučičkom svete!

Simona Sokolová, 11 rokov

Revúca, ZŠ Ivana Branislava Zocha, 6. A